

Kürti László
(1976, Vásárosnamény)
költő, szerkesztő,
Mátészalkán él,
Balassi-émlékkardos

Kürti László

szerelem

hogy rajtam szárad negyvennégy év mocska,
szeneszsákot a vágy, mit rám rakott.
vallomásaimat sem tartod sokra,
de tartasz még mint haszonállatot.

és irtózol, mikor szemembe nézel,
de tetszik az, hogy rabszolgád vagyok,
hogy szívemben csak rettegés, mi fészkel,
de szánalmadtól is, ha kell, ragyog!

különben jó vagy és nagylelkű hozzám,
megbocsátod azt is, mit nem lehet.
hogy felejts, bort iszol, rumot meg vodkát,
s nagy könnyeidet bűnömmel nyeled.

csak egy maradt, ha nem öljük meg egymást:
örökrészeggé változom veled.

vendég

még szégyellem magamban a gyengét,
kidörzsölni jóságot szememből,
mint rossz álmot, botorkálva kimenni
a félsötét konyhába.
kávét főzni, kinézni dermedt januári
tájra. törekenynek lenni, szilánkos fűszálnak,
fegyverként meredni, mint a jégcsapok.
lehetőleg gyűljön meg, akibe
szerelmes vagyok! roppanjon benne
bizalom, repedjen a ragaszkodás
tükre. korcsolyázni jöttem erre a tájra,
karcolva, könnyen, súlyosabb vehemként

csak átcsúszni táguló csatornákon.
mocskos vagyok, véres, mint bármelyik
zaklatott, mázos, szőrös fülű majom.
kihűlt radiátorokba kapaszkodom, szürcsölöm
a kávét, ahogy a kertet nézem. harminchatos
rózsaszín papucsodban csempére lóg a lábam.
meddig kell még az élettől kifagyva
bármit is remélnem?
túl vagyunk utóiraton, gyűlölködésen...
szűkölünk, nyomorít, amiben járunk, ez a kor,
ebédre hívtak ugyan, de mi a gondolatától
is hányunk.